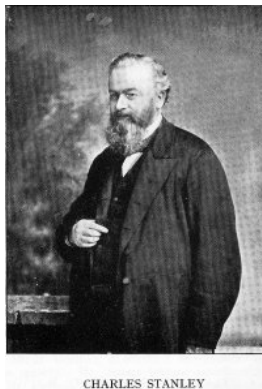

Charles Stanley (1821-1890)

Evangelistul Charles Stanley s-a născut în 1821 într-un sat din Yorkshire. La patru ani a rămas orfan și de aceea a fost crescut de bunicul său, un om cu un cuget curat. Băiatul era avid de cunoștințe, citea de mic Biblia, deși, la numai șapte ani, a fost nevoit să lucreze vara pe câmp, pentru a-și câștiga pâinea și numai iarna putea să meargă la școala din sat. La 11 ani, Charles Stanley a fost preluat de o persoană cu renume care timp de doi ani s-a ocupat de educația lui – educație ce a constat mai mult în deprinderi practice. La despărțire, această persoană i-a spus pe drum următoarele cuvinte: „Charles, tu vei fi pentru omenire sau un blestem sau o binecuvântare”. Charles Stanley mărturisea mai târziu că numai prin harul lui Dumnezeu s-a împlinit ultima previziune cu privire la el.

Deși la vârsta de 12 ani avea multe cunoștințe din Cuvântul lui Dumnezeu, nu era încă întors la Dumnezeu. Încerca să-și îmbunătățească viața, dar nu reușea, până când, într-o seară, în întuneric, pe o stradă, ud din cauza ploii, s-a aruncat la pământ și a strigat: „O, Doamne, eu nu mai pot face nimic!” Văzuse că era pierdut... Atunci Duhul lui Dumnezeu a arătat sufletului său lucrarea desăvârșită a Domnului Hristos și el L-a primit ca Mântuitor.

După întoarcerea sa la Dumnezeu a dorit să-i cunoască și pe alți creștini, deși nu s-a gândit prea mult la comuniunea sfinților în separare de lume. În acest timp, în Loughton, o localitate învecinată, au început să se adune câțiva creștini și slujirea Cuvântului împăca într-o oarecare măsură sufletul tânărului Charles. Aici el a predicat pentru prima dată în 1835, la vârsta de 14 ani, când predicatorul așteptat nu a putut veni. El a vorbit din Ioan 3.16 și când, după 40 de ani, a vorbit cu un om din acel sat, acela își amintea încă bine acea predică a sa.

La câțva timp după întoarcerea sa la Dumnezeu, Charles Stanley a mers la Sheffield, unde a intrat ca ucenic la un negustor de articole de fierărie. Aici tânărul a învățat multe lucruri, dar nu a făcut progrese în cunoașterea lucrurilor lui Dumnezeu. El se străduia să predice convingător, dar, așa cum spunea mai târziu, nu putea, pentru că nu avea învățătură.

Când era de 23 de ani și avea magazinul lui propriu, a descoperit în timpul unei conferințe care avea ca subiect cât de puțin cunoștea el în realitate din Cuvântul lui Dumnezeu. A început să cerceteze cu zel Sfânta Scriptură; 18 luni s-a ocupat numai cu Epistola către Romani. Pe lângă aceasta, el predica Evanghelia în timpul liber. Așa a ajuns, cu ajutorul unui evangelist, căpitanul W., în legătură cu câțiva frați care se strâneau în prima zi a săptămânii și frângeau pâinea după modelul ucenicilor din Fapte 20.

Într-o duminică dimineața a găsit o mică ceată adunată într-o încăpere aflată la primul etaj al unei case din Wellington Street, Sheffield. Nici un amvon, ci numai o masă cu o față de masă albă, pe care se aflau pâine și vin, în amintirea morții Domnului Isus. Nici un om ilustru, nici un predicator – toți ședeau simplu în jurul mesei. A simțit că acești oameni veniseră, în adevăr, să se întâlnească cu însuși Domnul Isus. A fost atât de impresionat, încât la sfârșit a spus: „Acesta este locul meu, chiar dacă aș fi cel din urmă dintre acești creștini”. După câteva săptămâni a început și el să-și ocupe locul său la Masa Domnului.

Puțin după aceasta, într-o duminică, a experimentat ceea ce încă nu se petrecuse în viața lui – călăuzirea Duhului Sfânt.

Era ca un susur blând din partea Domnului: „Citește 2 Corinteni 1!” Și deodată în inima lui au pătruns gândurile minunate asupra versetelor 3-5. S-a simțit atât de mișcat, încât stropi de sudoare i se scurgeau de pe față pe corp. Ședea tăcând. Simțea imboldul, dar nu avea curaj să se ridice. În cele din urmă s-a ridicat căpitanul W., care ședea la celălalt capăt al încăperii. El a citit 2 Corinteni 1 și a expus exact gândurile pe care Duhul Sfânt le pusese în inima lui Charles Stanley.

De atunci, în viața sa această călăuzire dumnezeiască avea să ocupe un loc deosebit de important, așa cum va mărturisi el însuși într-o biografie cu titlul: „Cum mă călăuzea Domnul”.

Era conștient din ce în ce mai mult de cât de puțin cunoștea Cuvântul lui Dumnezeu, dar a continuat să predice. Rareori se întâmpla să predice Evanghelia fără ca vreun suflet să se întoarcă la Dumnezeu. Despre aceasta a aflat 10 sau chiar 20 de ani mai târziu.

A străbătut Anglia ani la rând ca reprezentant comercial, făcând în același timp lucrarea unui evangelist. Este imposibil să spunem chiar aproximativ cât de multe suflete au găsit pacea prin slujba lui. Pe străzi, pe vapoare, în trenuri, la sărbători, în biserici, în case, în bucătării, în fabrici, în teatre și capele, pretutindeni el îl mărturisea pe Domnul Isus și peste tot erau salvate suflete. Din exemplele pe care el le relatează în cartea sa, „Cum mă călăuzea Domnul”, selectăm câteva:

„Puțin după aceea eram din nou în Hull și predicam Evanghelia duminică. După masa de prânz mă aflam împreună cu fratele A. J., când am simțit îndemnul de a predica pe un vapor. I-am mărturisit aceasta fratelui meu. El mi-a spus că pe la ora două pleca din port un vapor, care

de obicei era plin cu oameni care se întorceau de la târg. Încredințat că trebuie să predic la bordul acestui vapor, mi-am luat geanta și fratele J. mi-a arătat drumul. Pentru că nu exista o punte de legătură cu uscatul, când am vrut să trec peste improvizația făcută de marinari, aceasta a alunecat, iar eu am căzut în apă. M-am putut agăța totuși de vapor și am fost tras la bord. Aceasta a stârnit larmă și agitație, iar eu am fost pus într-o situație ridicolă.

În această stare am privit spre Domnul, pentru ca El să mă întărească și să fie cu mine și să-mi dea echilibrul în gândire de care aveam atâta nevoie. Domnul mi-a arătat un om care tocmai își ocupase locul. M-am așezat lângă el și l-am întrebat dacă este creștin. El mi-a răspuns; „Prin harul lui Dumnezeu, da!” Apoi l-am întrebat: „Aveți credință?”, după care i-am povestit cum mă trimisese Domnul să predic la bord, dar că mă simțeam slab și de aceea m-am rugat pentru ajutor. El s-a ridicat și a plecat în grabă, spunând: „Credință și lucrare!” La început m-am simțit învins. Dar iată în ce mod deosebit pregătește Domnul pe un mesager pentru slujba Sa! Eram acum suficient de mic pentru ca Domnul să mă poată folosi, gândeam eu, în timp ce omul care plecase s-a întors cu fața strălucind de bucurie. „Se poate începe”, a adăugat el. „Ce poate să înceapă?” am întrebat. El mi-a explicat: „Am cerut căpitanului permisiunea și am găsit un grup de persoane pe punte care vor să cânte o cântare”. El a intonat apoi un cântec care răsuna din plin. Atunci Domnul mi-a dat putere să pot vorbi pe parcursul întregii călătorii. Am predicat toată după-amiaza, până seara. Nu știam dacă vreun suflet L-a găsit pe Domnul; vedeam doar cum la fiecare oprire coborau pasageri. Cu mulți ani mai târziu, pe când uitasem deja această întâmplare, la o adunare din Birmingham a venit un domn la mine și mi-a spus: „Cred că nu mă mai recunoașteți” Și așa era. El m-a întrebat atunci: „Vă mai amintiți de predica aceea care a avut o lungime de douăzeci de leghe?” „Nici de aceasta”, am răspuns. „Ei, nu vă mai amintiți de predica pe care ați ținut-o pe parcursul a 20 de leghe, între Huli și Thorne?” Îmi lipseau amănuntele. El era acel predicator metodist care mă ajutase cu atâta amabilitate să predic Evanghelia. Mi-a mai povestit cum mai târziu a fost numit predicator în Selby și cum vizitase localitățile de-a lungul râului, pe porțiunea unde trecuse atunci vaporul. Atunci, în ziua aceea, de-a lungul întregului râu, a găsit suflete care fuseseră salvate”.

Dar o astfel de mărturie vine deseori după multe zile. Odată semănat, Cuvântul Domnului nu se întoarce fără rod. O, cât de mare este bucuria de a predica cu deplina încredințare că vor fi salvate suflete!

Deși la început Stanley avea la dispoziție puțini bani și o familie mare de întreținut, reușea totuși să folosească o mare parte din timpul său pentru evanghelizare. Domnul îl ajuta în mod minunat. îi descoperea mereu locul unde urma să meargă, unde nu fusese încă și el mergea cu credință acolo, iar Domnul dădea la o parte toate piedicile. Era binecuvântat în lucrarea pe care o făcea, ca o consecință a dependenței lui de Domnul și a credinței în călăuzirea Sa.

Charles Stanley a locuit cea mai mare parte a vieții în Rotherham. Aici a scris sute de tractate, dintre care cele mai cunoscute sunt așa-numitele „Tractate în tren” (Railway Tracts).

Un frate chiar i-a sugerat să-și scrie memoriile (în tren) pentru a le putea fi de folos și altora. Charles Stanley nu știa atunci că acestea vor fi mai târziu tipărite în multe limbi și răspândite. De-a lungul anilor, el a redactat și alte serii de tractate. Cel mai cunoscut este tractatul despre Mefiboșet (2 Samuel 9).

Charles Stanley a scris și pentru cei credincioși, lucrări pentru încurajare și învățătură, care mai târziu au fost cuprinse în două volume sub titlul „Scrieri selectionate”. A mai scris și scurte meditații privind începuturile și principiile Adunării („The first Years of Christianity”). În perioada anilor 1880-1890, ultimii ai vieții sale, Charles Stanley a fost redactor al cotidianului lunar „Things New and Old” („Lucruri noi și vechi”), plecând acasă, la Domnul, la 30 martie 1890.

clickbible.org